

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Michaely Bejčkové a soudce Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **P. H.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 5. 2016, čj. JMK 79457/2016, sp. zn. S-JMK 71300/2016/ODOS/Př, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 5. 2018, čj. 62 A 121/2016-38,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Magistrát města Brna dne 10. 3. 2016 rozhodl o správním deliktu žalobce podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích. Odvolání žalobce žalovaný zamítl. Dle žalovaného magistrát postupoval správně, pokud dne 10. 3. 2016 neumožnil J. T. nahlédnout do správního spisu. Žalovaný uvedl, že předložená plná moc se nevztahovala k řízení o správním deliktu, ale k řízení o přestupku. Magistrát však řízení o přestupku nezahájil, věc odložil a zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla.

[2] Žalobce neuspěl ani se žalobou u krajského soudu. Soud žalobu zamítl. V shora označeném rozsudku mj. souhlasil se žalobcem, že magistrát pochybil, neboť neumožnil J. T. jako zvolenému zmocněnci nahlédnout do správního spisu. Za daných okolností nemohlo být sporu o tom, pro jaké řízení byla plná moc zmocněnci udělena, neboť spisová značka (která byla uvedena na plné moci) jednoznačně odkazovala na projednávaný případ.

Odepření možnosti nahlížet do spisu je nepochybně vadou řízení. Nicméně v tomto případě pochybení prvostupňového orgánu nemělo žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce totiž k doplnění odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí přiložil novou plnou moc, kterou si (opět) zvolil svým zmocněncem J. T.. Nejpozději od tohoto opakovaného zmocnění, které bylo magistrátu doručeno dne 29. 4. 2016, byl J. T. – z pohledu magistrátu i žalovaného – řádně zvoleným zmocněncem žalobce. Ze správního spisu však neplyne, a netvrdí to ani žalobce, že by zmocněnec kdykoliv po doplnění odvolání nahlížel do spisu. Zároveň žalobce vyjma obecných tvrzení v žalobě nijak nespecifikoval, jak konkrétně procesní pochybení magistrátu zasáhlo do jeho práv.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Krajský soud prý chybně posoudil míru vlivu vady řízení na zákonnost rozhodnutí. Nesprávným postupem magistrátu byl stěžovatel zkrácen na jeho právech. Nedošlo-li ke konání ústního jednání a zároveň stěžovatel neměl možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, resp. vyjádřit se k nim, jde o natolik intenzivní zásah do práva na obhajobu, že jím byla ovlivněna zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel se neztotožnil ani s názorem krajského soudu, že se mohl se spisem seznámit v průběhu odvolacího řízení. Chybu přičítá právě žalovanému, který měl stěžovateli aktivně vyjít vstříc, uznat pochybení magistrátu a umožnit žalobci seznámení se s podklady. Počínání správního orgánu prý bylo účelově zaměřené proti stěžovateli, a jako takové se jeví být typickým příkladem arogance moci.

[4] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

[5] NSS při posuzování přípustné kasační stížnosti dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou. Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); neshledal vady, jimiž by se musel zabývat i bez návrhu.

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Procesní právo a důraz na jeho dodržování není samoúčelný, ale směřuje k ochraně hmotných práv účastníka řízení. Proto ani protiprávní omezení práva nahlížet do spisu nutně nevede k závěru o vadě řízení, která by automaticky znamenala nezákonnost následně vydaného rozhodnutí. Vždy je nutno přihlížet k okolnostem případu. „*Závěr o nezákonnosti rozhodnutí bude v řízení o správním deliktu opodstatněný pouze v případě, kdy omezení práva nahlížet do spisu bylo natolik intenzivní, že porušilo právo účastníka řízení na obhajobu*“ (takto rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2015, čj. 4 As 9/2015-30, bod 35). Zároveň je v každé kauze nutné poměřovat míru procesního pochybení a jeho vliv na zákonnost správního rozhodnutí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 6. 2014, čj. 3 As 87/2013-31).

[8] Samotná zcela obecná a vágní tvrzení stěžovatele o zásahu do práva na obhajobu nejsou dostačující pro vyslovení závěru o skutečném porušení jeho práv. V daném případě intenzita pochybení nedosáhla takové míry, která by mohla zvrátit správnost závěrů správních orgánů. Stěžovatel navíc vůbec neuvedl, jaké konkrétní dopady mělo mít pochybení správního orgánu na výsledek správního řízení. Magistrát sice dne 10. 3. 2016 nesprávně odmítl zmocněnci stěžovatele nahlédnout do spisu, ovšem v průběhu celého

pokračování

odvolacího řízení již žalovaný s toutéž osobou jako se zmocněncem stěžovatele jednal (a to na základě nové plné moci). Stěžovatel tedy měl možnost sám či prostřednictvím zmocněnce nahlédnout do spisu a poukázat na nedostatky skutkového nebo právního zjištění v této věci. To mohlo dle okolností vskutku vést i ke zrušení rozhodnutí magistrátu žalovaným a vrácení věci zpět do řízení před správním orgánem I. stupně, tak, aby byl vyjasněn skutkový či právní stav. Stěžovatel ovšem zůstal v tomto ohledu zcela pasivní. Pasivní pak zůstal i v řízení před správními soudy. NSS zůstává zcela utajeno, co je na celém případu vlastně sporné, zda stěžovatel rozporuje skutkový či právní stav věci, a jaký vztah k takovéto nesprávnosti má dílčí procesní pochybení.

[9] NSS tedy uzavírá, že k porušení procesních práv stěžovatele v řízení před magistrátem skutečně došlo. Stěžovatel však měl *dostatek času a prostoru* konkrétně argumentovat ve vztahu ke skutkovému a právnímu posouzení věci v řízení o odvolání. Jeho argumentace však zůstala jen v rovině tvrzení, že rozhodnutí je nezákonné *již jen proto*, že magistrát neumožnil zmocněnci nahlédnout do spisu. Tak tomu ale s ohledem na shora podané argumenty není. Proto je třeba označit za nedůvodnou i další výtku – neprovedení ústního jednání – v téže věci.

[10] Stěžovatel v bodě 14 kasační stížnosti tvrdí, že správně měl žalovaný uznat jeho argumentaci a vyzvat jej k seznámení se s obsahem spisu s tím, že veškeré dokazování se přenáší na druhostupňový správní orgán. Avšak takováto argumentace není správná. NSS ani krajský soud samozřejmě neříkají, že k dokazování na základě eventuálních nových argumentů stěžovatele (které ovšem nezazněly – viz shora) muselo dojít nutně jen v řízení o odvolání. Jak NSS vysvětlil shora, je dost dobře možné, že pokud by stěžovatel po seznámení se s obsahem spisu do věci vnesl například zásadní důkazní návrhy a efektivně zpochybnil skutkový stav věci, musel by žalovaný rozhodnutí magistrátu zrušit. Nic takového stěžovatel neučinil. Učinit tak však mohl, bez ohledu na to, že žalovaný nesprávně pokládal původní plnou moc ze dne 10. 3. 2016 za nedostatečnou.

[11] NSS proto nedůvodnou kasační stížnost zamítl.

[12] Náhrada nákladů řízení nebude přiznána ani jedné ze stran. Stěžovatel neměl ve sporu úspěch, náhrada nákladů řízení se mu proto nepřiznává (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice měl ve věci plný úspěch, ve vyjádření ke kasační stížnosti se však práva na náhradu nákladů řízení vzdal (a zároveň mu ani žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. října 2018

Zdeněk Kühn
předseda senátu